

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Oddawanie czci Bogu

Starszy D. Todd Christofferson
Kworum Dwunastu Apostołów

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says,

Co, dla was i dla mnie, oznacza oddawanie czci Bogu?

„Gdy zaś Jezus narodził się w Betlejemie Judzkim za króla Heroda, oto mędrcy ze Wschodu przybyli do Jerozolimy i pytali:

Gdzie jest ten nowo narodzony król żydowski? Widzieliśmy bowiem gwiazdę jego na Wschodzie i przyszliśmy oddać mu pokłon”.

Magowie, jak są czasami nazywani, wykazali się mądrością, poszukując Mesjasza i oddając Mu cześć. Dla nich oddawanie czci oznaczało złożenie Mu pokłonów i darów ze złota oraz drogocennych wonności..

Co, dla was i dla mnie, oznacza oddawanie czci Bogu?

Kiedy rozmyślamy o oddawaniu czci Bogu, nasze myśli zazwyczaj kierują się ku sposobom okazywania religijnego oddania zarówno prywatnie, jak i podczas nabożeństw kościelnych. Kiedy rozważałem kwestię oddawania czci naszemu Ojcu Niebieskiemu i Jego Umiłowanemu Synowi, naszemu Zbawicielowi, przyszły mi na myśl cztery koncepcje: po pierwsze, uczynki, które składają się na nasze oddawanie czci Bogu; po drugie, postawy i uczucia, które są częścią naszego oddawania czci Bogu; po trzecie, wyłączność naszego oddawania czci Bogu; i po czwarte, potrzeba naśladowania Świętych Istot, którym oddajemy cześć.

Po pierwsze, uczynki, które składają się na nasze oddawanie czci Bogu

Jedną z najbardziej powszechnych i najważniejszych form oddawania czci Bogu jest gromadzenie się w poświęconej przestrzeni w celu oka-

“And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted a sign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give

zywania aktów oddania. Pan powiedział: „I abyś pełniej zachował siebie niesplamionym przez świat, udasz się do domu modlitwy i ofiarujesz swe sakramenty w moim świętym dniu”. To jest, oczywiście, nasza główna motywacja do budowania kaplic. Ale jeśli to konieczne, wystarczy niepoświęcona przestrzeń, jeśli tylko możemy nadać jej pewien stopień świętości.

Najważniejsze jest to, co robimy, gdy gromadzimy się w dniu Pana. Oczywiście ubieramy się jak najlepiej, zgodnie z naszymi możliwościami — nie ekstrawagancko, ale skromnie, aby okazać nasz szacunek i cześć dla Boskości. Nasze zachowanie jest pełne czci i szacunku. Oddajemy cześć Bogu, łącząc się w modlitwie; oddajemy cześć, śpiewając hymny (nie tylko słuchając hymnów, ale śpiewając je); oddajemy cześć, nauczając i ucząc się od siebie nawzajem. Jezus powiedział: „pamiętaj, że w tym dniu, dniu Pana, będziesz ofiarować swe obłacje [czyli ‘ofiarujesz [...] czas, talenty i środki poświęcone na służbę Bogu i bliżnim’] i sakramenty Najwyższemu, wyznając swe grzechy twym braciom i przed Panem”. Spotykamy się nie po to, aby zabawiać lub być zabawianymi — na przykład przez zespół muzyczny — ale by pamiętać o Nim i być „w doskonalszy sposób pouczeni” o Jego ewangelii.

Na poprzedniej konferencji generalnej Starszy Patrick Kearon przypomniał nam, że „nie gromadzimy się w sabat tylko po to, aby wziąć udział w spotkaniu sakramentalnym i odhaczyć je na liście. Spotykamy się, aby oddawać cześć Bogu. Między tymi dwoma kwestiami istnieje istotna różnica. Uczęszczać oznacza być obecnym. Ale oddawać cześć Bogu oznacza świadome chwalenie i uwielbienie naszego Boga w sposób, który nas przemienia!”

Poświęcenie naszych sabatów Panu i Jego celom jest samo w sobie aktem oddawania Mu czci. Kilka lat temu ówczesny Starszy Russell M. Nelson zapytał: „Jak mamy święcić dzień sabatu? W młodości studiowałem sporządzone przez innych ludzi listy rzeczy, które można robić i których niemożna robić w sabat. Dopiero później dowiedziałem się z pism świętych, że moje zachowanie i postawa wobec sabatu stanowiły znak między mną a Ojcem w Niebie [zob. II Ks. Mojżeszowa 31:13; Ks. Ezechiela 20:12, 20]. Kiedy to pojąłem, niepotrzebne mi już były żadne listy. Kiedy stawałem przed decyzją, czy jakieś zajęcia były właściwe w dniu sabatu, po prostu zadawałem sobie pytanie: ‘Jak komunikat pragnę wysłać

to God?”

Worship on the Lord's day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in

Bogu?”

Oddawanie czci w dniu Pana charakteryzuje się szczególnym skupieniem na wielkiej zadośćczyniącej ofierze Jezusa Chrystusa. We właściwy i szczególnie sposób świętujemy Jego Zmartwychwstanie w Wielkanoc, ale także każdego tygodnia, gdy przyjmujemy sakramentalne symbole Jego Zadośćuczynienia, w tym Jego Zmartwychwstania. Dla osoby pokutującej przyjęcie sakramentu jest najważniejszym punktem oddawania czci Bogu w dzień sabatu.

Wspólne oddawanie czci Bogu, będąc „ciałem Chrystusowym”, ma wyjątkową moc i przynosi korzyści, gdy nauczamy, służymy i wspieramy się nawzajem. Co ciekawe, jedno z ostatnich badań wykazało, że ci, którzy postrzegają swoje życie duchowe jako całkowicie prywatne, rzadziej traktują priorytetowo rozwój duchowy, rzadziej mówią, że ich wiara jest bardzo ważna czy regularnie poświęcają czas Bogu. Jako wspólnota świętych umacniamy się nawzajem w oddawaniu czci Bogu i w wierze.

Mimo to nie możemy zapominać o codziennych aktach oddawania czci Bogu, w które angażujemy się indywidualnie, jak i w domu. Zbawiciel przypomina nam: „Jednak we wszystkie dni i o każdej porze w prawości ofiarowywać będziecie swoje śluby”. Pewna siostra mądrze zauważyła: „Nie przychodzi mi do głowy głębszy sposób oddawania czci Bogu niż przyjmowanie Jego małych dzieci do naszego życia, opiekowanie się nimi i uczenie ich Jego planu dla nich”.

Alma i Amulek nauczali Zoramitów, którym zakazano wstępu do synagog, aby czcili Boga nie tylko raz w tygodniu, ale zawsze i „gdziekolwiek się [znajdują]”. Mówili o modlitwie jako sposobie oddawania czci Bogu:

„Otwórzcie przed Nim [Bogiem] swe serca na odosobnieniu, w swych izbach i w swej samotni”.

I gdy nie wołacie do Pana, niech wasze serca będą napełnione, nieustannie nastawione na modlitwę do Niego”.

Mówili także o badaniu pism świętych, składaniu świadectwa o Chrystusie, wykonywaniu działań charytatywnych i służbie, otrzymaniu Ducha Świętego i codziennym życiu z wdzięcznością. Rozważmy tę myśl: „codzienne życie z wdzięcznością”. Odnosi się to do mojej drugiej koncepcji:

Postawy i uczucia, które są częścią

Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my

naszego oddawania czci Bogu

Odczuwanie i wyrażanie wdzięczności Bogu jest w rzeczywistości tym, co sprawia, że oddawanie czci Bogu zapewnia radosną odnowę, a nie jest jedynie kolejnym obowiązkiem.

Prawdziwe oddawanie czci Bogu oznacza miłość do Niego poddanie Mu naszej woli — najcenniejszego daru, jaki możemy ofiarować. Zapytany o największe przykazanie w całym prawie, Jezus odpowiedział: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej”. Nazwał On je również pierwszym przykazaniem.

Był to wzór oddawania czci Ojcu przez samego Jezusa. Jego życie i zadość czyniąca ofiara były poświęcone chwale Ojca. Porusza nas głęboko rozdierająca serce prośba Jezusa w czasie Jego niewyobrażalnego cierpienia i udręki: „Ojcie mój, jeśli można, niech mnie ten kielich minie”, a następnie Jego uległość: „wszakże nie jako Ja chcę, ale jako Ty”.

Oddawanie czci Bogu jest dążeniem do naśladowania tego doskonałego przykładu. W ten sposób nie osiągniemy doskonałości z dnia na dzień, ale jeśli każdego dnia „w ofierze dla [Niego] [będziemy składać] złamane [pokutujące] serce i skruszonego [posłusznego] ducha”, On ponownie nas ochrzci Swym Duchem i napełni nas Swoją łaską.

Po trzecie, wyłączność naszego oddawania czci Bogu

W pierwszym rozdziale Doktryny i Przymierzy Pan wypowiada następujące oskarżenie pod adresem świata:

„Odeszli od mych obrzędów i złamali moje wieczne przymierze;

Nie szukają Pana, aby ustanowić Jego prawość, lecz każdy człowiek podąża własną drogą i za obrazem swego własnego boga, który jest na podobieństwo świata”.

Dobrze byłoby, gdybyśmy pamiętali przykład trzech żydowskich młodzieńców, Ananiasza, Miszaela i Azariasza, wziętych do niewoli babilońskiej niedługo po tym, jak Lehi i jego rodzina opuścili Jerozolimę. Babiloński urzędnik zmienił ich imiona na Szadrach, Mészach i Abed-Nego. Później, gdy ci trzej odmówili oddania czci na wzór ustanowiony przez króla Nebukadnesara, rozkazał on wrzucić ich do rozpalonego pieca ognistego, mówiąc do nich: „A który bóg wyrwie

hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

was z mojej ręki?”

Przypominacie sobie ich śmiałą odpowiedź:

„Nasz Bóg, któremu służymy, może nas wyratować, wyratuje nas z rozpalonego pieca ognistego i z twojej ręki, o królu.

A jeżeli nie, niech ci będzie wiadome [...], że twojego boga nie czcimy i złotemu posągowi, który wzniosłeś, pokłonu nie oddamy”.

Piec był tak gorący, że ginęli ci, których do niego wrzucano, ale Szadrachowi, Mészachowi i Abed-Nemu nic się nie stało. „Nebukadnesar odezwał się i rzekł: Błogosławiony niech będzie Bóg Szadracha, Mészacha i Abed-Nega, który [...] wyratował swoje sługi, którzy na nim polegali [...], a swoje ciała ofiarowali, byle tylko nie służyć i nie oddać pokłonu żadnemu innemu bogu jak tylko swojemu”. Ufali, że Jehowa ich wybawi, „a jeżeli nie”, to znaczy, że nawet jeśli Bóg w swojej mądrości nie zapobiegnie ich śmierci, pozostaną Mu wierni.

Cokolwiek ma pierwszeństwo przed oddawaniem czci Ojcu i Synowi, staje się bożkiem. Ci, którzy odrzucają Boga jako źródło prawdy lub wyrzekają się jakiegokolwiek odpowiedzialności przed Nim, w efekcie samistają się dla siebie bożkiem. Ten, kto przedkłada lojalność wobec partii lub jakiejś sprawy nad boskie kierownictwo, czci fałszywego boga. Nawet ci, którzy rzekomo czczą Boga, ale nie przestrzegają Jego przykazań, chodzą własnymi drogami: „zbliżają się do [Mnie] swoimi wargami, ale ich serca są daleko [ode Mnie]”. Przedmiotem naszego oddawania czci jest wyłącznie „[jedyne prawdziwe Bóg i Jezus Chrystus], którego [On] posłał”.

Na koniec, potrzeba naśladowania Ojca i Syna

Ostatecznie to, jak żyjemy, może być najlepszą, najbardziej autentyczną formą oddawania czci Bogu. Okazywanie naszego oddania oznacza naśladowanie Ojca i Syna — kultywowanie ich atrybutów i charakteru w nas samych. Jeśli, jak mówi przysłowie, naśladownictwo jest najszczerzą formą pochlebstwa, to w odniesieniu do Boskości, naśladownictwo jest najszczerzą formą czci. Sugeruje to aktywny, stały wysiłek z naszej strony w dążeniu do świętości. Jednak stanie się podobnym do Chrystusa jest również naturalnym wynikiem naszych aktów oddawania czci Bogu. Ważne są cytowane wcześniej słowa Starszego Kearona o oddawaniu czci Bogu „w sposób, który nas przemienia”. Prawdziwe odda-

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

wanie czci Bogu przemienia.

Oto piękno ścieżki przymierza — ścieżki oddawania czci Bogu, miłości i lojalności wobec Boga. Wkraczamy na tę ścieżkę poprzez chrzest, zobowiązując się do wzięcia na siebie imienia Chrystusa i przestrzegania Jego przykazań. Otrzymujemy dar Ducha Świętego, posłańca łaski Zbawiciela, która odkupia i oczyszcza nas z grzechu, gdy pokutujemy. Możemy nawet powiedzieć, że pokutując oddajemy Mu cześć.

Później następują dodatkowe obrzędy kapłańskie oraz przymierza zawierane w Domu Pana, które jeszcze bardziej nas uświęcają. Ceremonie i obrzędy świątynne stanowią wzniosłą formę oddawania czci Bogu.

Prezydent Russell M. Nelson podkreślił, że: „Każdy mężczyzna i każda kobieta, którzy uczestniczą w obrzędach kapłańskich i którzy zawierają i dotrzymują przymierzy z Bogiem, mają bezpośredni dostęp do mocy Boga”. Jest to nie tylko moc, z której czerpiemy, aby służyć i błogosławić. Jest to również boska moc, która działa w nas, aby nas udoskonalać i oczyszczać. Gdy kroczymy ścieżką przymierza, uświęcająca „moc boskości [ukazana jest]” w nas.

Obyśmy my tak jak starodawni Nefici i Lamanici „padli do stóp Jezusa, i oddawali Mu cześć”. Obyśmy — zgodnie z przykazaniem Jezusa — „[upadli] na kolana, oddając cześć Ojcu w imię [Syna]”. Obyśmy oddali nasze serca Bogu, nie mieli innych bogów przed Nim i jako uczniowie Jezusa Chrystusa naśladowali Jego charakter w naszym życiu. Świadczę, że gdy będziemy to robić, doświadczymy radości w oddawaniu czci Bogu. W imię Jezusa Chrystusa, amen.